

Súd: Okresný súd Košice I
Spisová značka: 34Csp/68/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7117208874
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Oros Nemešová
ECLI: ECLI:SK:OSKE1:2020:7117208874.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Košice I sudkyňou JUDr. Lýdiou Oros Nemešovou v právnom spore žalobcu: D., nar. XX.X.XXXX, bytom v U., zastúpený: Advokátska kancelária Taragel a Počubayová, s.r.o., so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Starosaská 11, proti žalovanému: Wüstenrot poisťovňa, a.s., so sídlom v Bratislave, Karadžičova 17, IČO: 31 383 408, zastúpený JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou so sídlom v Spišskej Novej Vsi, Štefánikovo námestie 13, v spore o zaplatenie 15.000,- Eur s príslušenstvom, takt

rozhodol:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 15.000,- Eur s 5,00 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 15.000,- Eur odo dňa 17.1.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti úrokov z omeškania žalobu z a m i e t a.

III. Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou zo dňa 15.3.2017 žiadal súd, aby uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 15.000,- Eur s 5,05% úrokom z omeškania ročne odo dňa 17.1.2017 do zaplatenia. Zároveň žiadal súd, aby mu priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Žalobu žalobca odôvodnil najmä tými skutočnosťami, že Trestným rozkazom Okresného súdu Prešov vydaným pod sp. zn. 2T/15/11 zo dňa 20.5.2011 bol uznaný za vinného z prečinu usmrtienia podľa ust. § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. h) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 21.9.2010 v čase o 18.50 hod. v meste Košice na križovatke ulíc Palackého - Jantárová - Protifašistických bojovníkov - Námestie osloboditeľov spolu so spoluobvineným J. W. spôsobili zrážku osobných motorových vozidiel továrenskej značky Y. K., evidenčné číslo KE - XXXGY, ktoré viedol po ul. Jantárovej, v ľavom jazdnom pruhu, v smere jazdy na ul. Protifašistických bojovníkov a továrenskej značky N., evidenčného čísla KE - XXXHA., ktoré po Námestí osloboditeľov, v ľavom jazdnom pruhu pre priamy smer jazdy na ul. Palackého viedol vodič J. a to tak, že obaja vošli do križovatky z uvedených smerov jazdy na červené svetlo svetelného signalizačného zariadenia križovatky, v križovatke došlo k ich zrážke, v dôsledku neprimeranej rýchlosti vozidla Y. vozidlo N. odhodilo na deliaci ostrovček, do priestoru pre chodcov (medzi priechodmi), ul. Palackého, kde narazilo do tam stojacej chodkyne G. a jej maloletého syna D., ktorý bol prepravovaný v detskom kočíku, pričom G. utrpela smrteľné poranenia, následkom ktorých zomrela. Uvedeného skutku sa dopustil z nebanlivosti. Za skutok mu bol predmetným trestným rozkazom uložený nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 2 rokov a trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na dobu 5 rokov. Uvedený trest akceptoval, voči trestnému rozkazu nepodal odpor, a teda trestný rozkaz sa stal

právoplatným. Uložené tresty vykonal. Matka obete dopravnej nehody G. si žalobou zo dňa 20.9.2012 uplatnila voči nemu nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 60.000,- Eur, ktorá jej vznikla zásahom do jej osobnostných práv spôsobenom úmrtím jej dcéry. Uplatnený nárok N. bol prejednaný a rozhodnutý v konaní vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9C/7/2013, v ktorom súd žalobe čiastočne vyhovel a rozsudkom zo dňa 16.12.2015 ho zaviazal k povinnosti zaplatiť N.j sumu 15 000,- Eur. Prvostupňový rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach vydaným pod sp. zn. 2Co/351/2016 dňa 29.11.2016. Motorové vozidlo továrenskej značky Y., evidenčné číslo KE- XXXGY, bolo povinne zmluvne poistené za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného na základe poisťovnej zmluvy č. 7060182514 zo dňa 1.2.2010. Poistnú zmluvu ako poistník uzavrela jeho manželka D.. Vozidlo patrilo do bezpodielového spoluvlastníctva manželov, bolo užívané podľa potreby ním a aj jeho manželkou. Trestným rozkazom Okresného súdu Prešov sp. zn. 2T/15/11 zo dňa 20.5.2011 bolo mu uložené spoločne a nerozdielne so spoluobvineným J. zaplatiť poškodenému G. škodu vo výške 2.636,93 Eur. Polovicu z tejto škody vo výške 1318,- Eur mu žalovaný titulom poistného plnenia z povinného zmluvného poistenia vozidla, zaplatil. Je poisteným zo zmluvy o povinnom zmluvnom poistení č. 7060182514 zo dňa 1.2.2010, a je teda osobou, na ktorú sa vzťahuje poistenie zodpovednosti v zmysle ust. § 2 písm. f) v spojení s ust. § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z.. Konania vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9C/7/2013 aj na Krajskom súde v Košiciach sp. zn. 2Co/351/2016 sa na jeho návrh zúčastnil na jeho strane (v daných konaniach na strane žalovaného) aj žalovaný ako vedľajší účastník a intervenient. Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 17.4.2013 uviedol, že síce vstupuje do konania ako vedľajší účastník, ale nemá povinnosť zaplatiť N. uplatnený nárok, nakoľko nárok na nemajetkovú ujmu vyplývajúci zo zásahu do práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 zákona č. 40/1964 Zb. nemožno subsumovať pod ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. Na tomto svojom stanovisku zotrval žalovaný počas celého súdneho konania až do súčasnosti. V zmysle právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9C/7/2013 zo dňa 16.12.2015, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach, zaplatil dňa 17.1.2017 N. sumu 15.000,- Eur. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/351/2016-337 zo dňa 29.11.2016 mu bol doručený dňa 12.1.2017. Dňa 13.1.2017 zaslal žalovanému výzvu na zaplatenie sumy 15.000,- Eur N., na čo neobdržal žiadnu odpoveď. Predsúdnou výzvou zo dňa 30.1.2017 opätovne vyzval žalovaného, aby zaplatil sumu 15.000,- Eur, tentokrát už priamo žalobcovi. Listom zo dňa 9.2.2017 mu oznámil žalovaný, že uplatnený nárok nezaplatí, pretože nemajetkovú ujmu nepovažuje za krytú povinným zmluvným poistením za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. S právnym názorom žalovaného, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy nie je krytý povinným zmluvným poistením za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, nesúhlasí. Tento názor je s poukazom na aktuálnu rozhodovaciu prax Ústavného súdu Slovenskej republiky právne neudržateľný. To, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je krytý povinným zmluvným poistením, potvrdil Ústavný súd Slovenskej republiky napríklad v uzneseniach sp. zn. III.US 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v uznesení I.ÚS 474/2016-17 zo dňa 17.8.2016, III. ÚS 646/2015 zo dňa 16.12.2015. Ústavný súd v uznesení sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 opakovane konštatoval, že pojem „škoda“ použitý v ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú ujmu spôsobenú blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode podľa ustanovení Občianskeho zákonníka a ochrane osobnosti s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej únijnej regulácie. Rovnaký záver vyplýva aj z prejudiciálneho rozsudku Súdného dvora EÚ zo dňa 24.10.2013 Haasová, C- 22/12, EU:C:2013:692. Napriek tomu, že má právo, aby zaňho žalovaný zaplatil nárok vo výške 15.000,- Eur titulom poskytnutia poistného plnenia z povinného zmluvného poistenia, žalovaný túto svoju povinnosť bezdôvodne odmietol splniť, čím porušením svojej právnej povinnosti mu spôsobil škodu, spočívajúcu v zmenšení majetkového stavu žalobcu o sumu 15.000,- Eur, ktorú musel zaplatiť N.j. V tomto konaní si uplatňuje zákonný úrok z omeškania vo výške 5,05 % z dlžnej sumy odo dňa vzniku škody, t.j. odo dňa 17.1.2017.

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe zo dňa 8.6.2017 neuznal nárok žalobcu a vzniesol voči nemu nasledovné prostriedky procesného útoku - nedostatok pasívnej legitímácie a jeho právo na odmietnutie plnenia. Ďalej vo vyjadrení uviedol, že ak si žalobca uplatňuje náhradu škody spočívajúcu v údajnom porušení povinnosti poisťovne uhradiť náhrady nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka z dôvodu zásahu do práva na súkromie N. s poukazom na citové väzby k zosnulej G., tak takto uplatnené právo môže na strane žalobcu existovať len za predpokladu, že existuje právom stanovená povinnosť takúto náhradu nemajetkovej ujmy uhradiť poškodenému z poistenia

zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je svojím charakterom špecifické tým, že za škodcu sú poisťovateľom hradené iba zákonom vymedzené nároky poškodených resp. tretích osôb, ktoré poskytli plnenie v dôsledku poistnej udalosti, a nie akékoľvek nároky, ktoré môžu byť z titulu poistnej udalosti voči poistenému - škodcovi uplatnené zo strany iných osôb. Nárok na nemajetkovú ujmu vyplývajúci zo zásahu do práva na ochranu osobnosti v zmysle § 11 Občianskeho zákonníka nemožno subsumovať pod žiadny z nárokov vymedzených v ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z.. Takýto nárok nie je ani nárokom na náhradu škody a z toho vyplývajúcu nemajetkovú ujmu v zmysle ust. § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka, ale úplne osobitým nárokom, ktorý je odlišný od spôsobnej škody aj v zmysle ust. § 16 Občianskeho zákonníka, takže tieto osoby nemajú status poškodeného tak ako to predpokladá ust. § 4 ods. 2 zákona. V tejto súvislosti poukazuje na korešpondujúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v uznesení sp. zn. 4 Cdo 168/2009 uviedol: „K otázke novej interpretácii náhrady škody v tom zmysle, že by bolo možné pod pojem škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. podradiť i nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spočívajúci v strate blízkej osoby, dovolací súd poznamenáva, že platná právna úprava, ako to správne uvádza žalovaná 1/, dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upravenom v ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka (s ním spojeným právom na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch) a právom na náhradu škody v zmysle ust. § 415 a nasl. Občianskeho zákonníka. Medzi týmito dvomi inštitútmi je pojmová a obsahová odlišnosť. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo, rýdzo osobnej povahy a je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho, právo na náhradu škody patrí tak fyzickej ako aj právnickej osobe, nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu a má majetkovú povahu. Zásadný rozdiel je aj medzi odškodnením nemajetkovej ujmy v peniazoch a náhrady škody ako majetkovej ujmy, ktorý spočíva v tom, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy v peniazoch sa vychádza iba z predpokladu, akú ujmu mohol zásah vyvolať (nemožno presne zistiť skutočnú ujmu). V prípade náhrady škody treba však výšku škody presne uviesť a preukázať. Právo na náhradu škody a právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa platnej právnej úpravy teda predstavujú dve celkom samostatné práva, ktoré sú podmienené rôznou sférou ochrany zabezpečovanej Občianskym zákonníkom. Zákon o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu v ust. § 2, v ktorom vymedzuje pojmy pre účely tohto zákona, pojem škoda osobitne nedefinuje a definíciu nepodáva ani Občiansky zákonník (čo treba rozumieť pod pojmom škoda nevysvetľuje ani teraz platná Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel). V Občianskom zákonníku sa však nachádza právna úprava spôsobu a rozsahu náhrady (ust. § 442 a nasl. Občianskeho zákonníka), ktorá okrem iného vymedzuje, čo sa pri škode na zdraví a usmrtení odškodňuje. Pokiaľ ide o nároky nemajetkovej povahy, pri škode na zdraví sa odškodňuje bolesť poškodeného a sťaženie spoločenského uplatnenia (ust. § 444 Občianskeho zákonníka). Pri strate života sa výživou oprávneným osobám priznáva pozostalostná úrazová renta (ust. § 448 Občianskeho zákonníka) a uhrádzajú sa náklady spojené s pohrebom, prípade s liečením (ust. § 449 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka). Keďže zákon č. 381/2001 Z.z. pojem škody nevymedzuje osobitným spôsobom a nemá ani špeciálne ustanovenie, čo sa odškodňuje, niet dôvodu takto vymedzenú škodu v Občianskom zákonníku nestotožniť so škodou vyjadrenou v ust. § 4 ods. 2 písm. a/ citovaného zákona. Chráneným predmetom, za poškodenie ktorého má poisťovateľ plniť za poisteného poškodenému, ak v zmluve nie je uvedené inak, nie je teda zásah do súkromia, ktorého súčasťou je aj rodinný život. Odlišnosť nemajetkovej ujmy podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka od škody podľa ustanovenia § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka potvrdzuje tiež ust. § 16 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého kto neoprávneným zásahom do práva na ochranu osobnosti spôsobí škodu, zodpovedá za ňu podľa ustanovení tohto zákona o zodpovednosti za škodu. Podľa súčasne platnej právnej úpravy možno teda nemajetkovú ujmu za zásah do osobnostných práv usmrtením blízkej osoby uplatňovať len mimo rámec inštitútu zodpovednosti za škodu, t.j. podľa ust. § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka." V súvislosti s Rozsudkom Súdneho dvora vo veci C 22/12, o ktorý žalobcovia opierajú svoj nárok voči žalovanému v 2. rade, si dovoľuje upriamiť pozornosť súdu na bod 45. tohto rozhodnutia: „Členské štáty sú teda povinné zabezpečiť, aby zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, ktorá sa uplatňuje podľa ich vnútroštátneho práva, bola krytá poistením v súlade s ustanoveniami prvej, druhej a tretej smernice..." Žalovaný vo vyjadrení poukazuje na skutočnosť, že smernica, ako normatívny právny akt EU, nemá priamy účinok v členských štátoch EÚ. Predmetné smernice neboli transponované do vnútroštátneho práva Slovenskej republiky v súlade s výkladom, ktorý je predmetom citovaného rozhodnutia. Táto skutočnosť však zakladá nanajvýš nárok na náhradu škody voči štátu a nemôže bez ďalšieho znamenať jej aplikáciu v rámci rozhodovacej činnosti súdov. Naša právna úprava doposiaľ nevytvorila zákonný rámec pre krytie nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia. Za takého stavu právnej úpravy nárokov krytých povinným

zmluvným poistením bolo vydané aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo/168/2009, ktoré nepripúšťa náhradu nemajetkovej ujmy pozostalých z povinného zmluvného poistenia. Z obsahu predmetného rozhodnutia Súdneho dvora vo veci Haasová je tiež nutné konštatovať, že Smernice Rady upravujúce povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa majú vykladať v tom zmysle, že poistenie má kryť aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenú blízkym osobám usmrteným pri dopravných nehodách, ak jej náhradu na základe poistenia zodpovednosti upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej. Súdny dvor síce dáva dôraz na to, aby vnútroštátna právna úprava riešila otázku náhrady na základe zodpovednosti poisteného za škodu, a teda aj odškodnenie nemajetkovej ujmy blízkym osobám obetí, avšak

súčasná právna úprava túto požiadavku Súdneho dvora, resp. Smerníc Rady doposiaľ nespĺnila. Na tomto mieste poukazuje na rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom, sp.zn. 10C/149/2012 a na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č.k. 12Co/89/2013, ktoré nárok

na náhradu nemajetkovej ujmy v rovnakej veci voči poisťovateľovi zamietali a zároveň vyslovili rovnaký názor vo vzťahu k výkladu smerníc a rozhodnutia Súdneho dvora vo veci C-22/12. Poukazuje tiež na Písomné vyjadrenie Slovenskej republiky adresované Súdneho dvoru vo veci C-22/12, ktoré vyslovilo taktiež názor, že rozsah poistného krytia nezahŕňa náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli pozostalí po obeti dopravnej nehody v dôsledku zásahu do ich osobnostných práv. Žalovaný vo vyjadrení taktiež poukázal na argumentáciu, ktorú uviedol ústavný sudca JUDr. Milan L'alík. Ďalej žalovaný uviedol, že keďže legislatívna

poznámka č. 8 k § 5 ods. 1 písm. d) zákona o PZP neuvádza medzi nárokmi, ktoré je poisťovňa povinná za poisteného uhradiť aj nároky podľa ust. § 13 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka (čo je samo osebe argumentom proti názoru, že z PZP je krytá i nemajetková ujma), poisťiteľ ju nie je povinný nahradiť. Ak by však bol prijatý záver, že za nárok na náhradu škody sa považuje i nárok podľa ust. § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, potom je potrebné dospieť k záveru, že takáto škoda je mimo rámca povinnosti poisťiteľa plniť v okamihu, ako ju uhradí poistený, a teda i z tohto dôvodu nie je pasívne hmotnoprávne legitimovaný.

4. Žalobca v replike zo dňa 3.7.2017 uviedol, že odbornej verejnosti je známe, že judikatúra slovenských súdov prešla významným vývojom, čo sa týka právneho posúdenia krytia náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, a to predovšetkým na základe prejudiciálneho rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 24.10.2013, Haasová, C-22/12, EU:C:2013:692. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 4Cdo 168/2009 je zo dňa 20.4.2011, teda v tomto uznesení sa Najvyšší súd Slovenskej republiky nijako nezaoberal a nezohľadňoval závery rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová, C-22/12. Práve v otázke, či poisťovateľ má povinnosť plniť za poisteného nároky poškodených, ktoré majú pôvod vo vzniknutej nemajetkovej ujme z dôvodu úmrtia blízkej osoby pri dopravnej nehode, zaujal Súdny dvor EÚ diametrálne odlišné stanovisko ako Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení 4Cdo 168/2009. Žalobca tiež poukázal na to, že aj v čase pred existenciou rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci Haasová C-22/12, existovali rozhodnutia slovenských súdov, ktoré posúdili otázku krytia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z povinného zmluvného poistenia tak, že tento nárok je krytý povinným zmluvným poistením, napríklad rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/12/2009 zo dňa 3.3.2010. „S použitím eurokonformného výkladu pojmov „náhrada škody, škoda na zdraví“ v cit. ustanoveniach zákona č. 381/2001 Z. z. (pozn. § 4 ods. 1, § 4 ods. 2, § 4 ods. 4 a § 15 ods. 1) a s prihliadnutím k samotnému účelu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel, z hľadiska zodpovednosti za neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby vyvolaný prevádzkou motorových vozidiel - sa v rámci náhrady škody odškodňuje aj nemajetková ujma spôsobená pozostalým po obeti dopravnej nehody (ako poškodeným), za ktorú možno priznať náhradu (zadosťučinenie) peňažnou formou podľa ust. § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka - ktorú v širšom ponímaní treba považovať za škodu na zdraví podľa § 4 ods. 2 písm. a zákona č. 381/2001 Z. z. Požadovaná náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ust. § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka preto spadá do rozsahu povinného zmluvného poistenia zodpovednosti žalovaného v 1. rade za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa cit. zákona.“ Ak žalovaný poukazuje na aktuálnu konštantnú ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá sa zaoberá prípadmi obdobnými po skutkovej stránke a totožnými po právnej stránke a v ktorej sa Ústavný súd vysporiadaval s rovnakou právnou argumentáciou poisťovateľov, akú používa žalovaný v tomto spore, vrátane právneho názoru žalovaného, že pojem škoda ani pojem škoda na zdraví

podľa Občianskeho zákonníka nezahŕňa nemajetkovú ujmu, rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s opačným názorom a písomným vyjadrením Slovenskej republiky adresovaným Súdnemu dvoru EU vo veci Haasová C-22/12, tak žalobca poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III.ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, v ktorom súd uviedol na argumenty poisťovateľa (sťažovateľa) o nepriamom účinku smerníc nasledovné: „Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (ďalej len „zmluva o fungovaní EÚ“) je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom. Citované ustanovenie primárneho práva Európskej únie vysiela zrozumiteľné posolstvo vnútroštátnym orgánom členských štátov zaväzujúc ich na taký výkon ich vrchnostenských kompetencií, ktorý zabezpečí dosiahnutie výsledku očakávaného smernicou. Inými slovami, ide tu o povinnosť naplniť vôľu úniijného tvorcu smernice vnútroštátnymi právnymi prostriedkami. Štandardným prostriedkom dosahovania cieľa stanoveného smernicou je zmena právnej úpravy, ku ktorej pristúpi vnútroštátny zákonodarca. Avšak pre prípad, že túto svoju povinnosť nesplní, vyvinula rozhodovacia prax Súdného dvora teóriu priameho účinku smerníc a nepriameho účinku smerníc. Pre posudzovaný prípad priamy účinok dotknutých smerníc neprichádza do úvahy. Možno tak uvažovať len o nepriamom účinku smerníc, ktorý zakladá rozhodnutie Súdného dvora vo veci Marleasing SA (C-106/89) s odvolaním sa na prejudikatúru vo veci Von Colson a Kamann (C-14/83). Podľa tohto rozhodnutia pri aplikácii vnútroštátneho práva bez ohľadu na to, či aplikované ustanovenia boli schválené pred alebo po smernici, vnútroštátny súd povolaný na výklad vnútroštátneho práva je povinný interpretovať ho, nakoľko je to možné vo svetle dikcie (textu) a účelu smernice, aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou, a tým zabezpečil súlad s tretím odsekom čl. 189 Zmluvy o založení Európskeho hospodárskeho spoločenstva (čl. 288 ods. 3 zmluvy o fungovaní EÚ). Nepriamy účinok smerníc Súdnym dvor ešte konkrétnejšie objasnil vo veci Pfeiffer a ďalší (C-397/01 až 403/01). Tu zdôraznil, že požiadavka výkladu vnútroštátneho práva v súlade s právom Únie sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici (bod 115). Ak vnútroštátne právo umožňuje za určitých okolností s použitím vlastných výkladových metód vyložiť ustanovenie vnútroštátneho právneho predpisu tak, že bude možné vyhnúť sa rozporu s inou normou vnútroštátneho práva alebo obmedziť oblasť pôsobnosti tohto ustanovenia na dosiahnutie tohto účelu a použiť ho len do tej miery, aby bolo súladné s danou normou, tak je vnútroštátny súd povinný použiť rovnaké metódy, aby sa dosiahol cieľ stanovený smernicou. Ak teda slovenský zákonodarca do zákonného pojmu „škoda“ použitého v zákone o povinnom zmluvnom poistení, a teda do rozsahu poistenia zodpovednosti za škodu v zmysle uvedeného zákona nezahrnul aj nemajetkovú ujmu a jej poistné krytie, dostáva sa vzhľadom na záväzný výklad zodpovedajúcich smerníc (v súčasnosti už len konsolidovaná smernica Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti) do rozporu so zámerom tvorcu úniijnej právnej regulácie identifikovaným Súdnym dvorom. Všeobecné súdy konajúce v sťažovateľovej veci boli preto povinné skúmať možnosť implementácie eurokonformného výkladu prostredníctvom tzv. nepriameho účinku relevantnej úniijnej regulácie. Súdnym dvorom požaduje od vnútroštátnych súdov, aby práve v prípade nesplnenia povinnosti riadnej transpozície smernice členským štátom vykladali ustanovenia vnútroštátneho práva „v čo najvyššej možnej miere tak, aby mohli byť použité v súlade s cieľmi tejto smernice“ (napr. rozsudok z 13. 7. 2000 vo veci Centrosteeel, C-456/98)” 9. V nadväznosti na vyššie uvedené bolo v uznesení Ústavného súdu III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016 konštatované, že pojem „škoda“ použitý v zákone č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla je ústavne konformným spôsobom interpretovateľný extenzívne tak, že zahŕňa aj nemajetkovú (imateriálnu) ujmu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti, s cieľom maximálnej možnej miery rešpektovania cieľov relevantnej úniijnej regulácie. S poukazom na precízne odôvodnenie uznesenia Ústavného súdu III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016, ktoré sa veľmi dôsledne zaoberalo a vysporiadalo s rovnakými argumentmi aké prednáša žalovaný v tomto konaní, podľa jeho názoru neobstoja poukazy žalovaného na gramatický výklad právnych noriem a účel sledovaný slovenským zákonodarcom, pretože uvedené je bezpredmetné, pokiaľ sa tento výklad prieči zmyslu a účelu smernice, najmä ak je možné zaujať eurokonformný výklad a dosiahnuť tak cieľ sledovaný smernicou. Vzhľadom na to, že rovnaké právne závery prijal Ústavný súd napríklad aj v konaniach vedených pod sp. zn. I. ÚS 206/2015, ako aj sp. zn. III. ÚS 645/2015 a sp. zn. III. ÚS 646/2015, 1.ÚS 474/2016, právny názor o otázkach podstatných aj pre toto konanie, je možné považovať za ustálený a nie je dôvod v rozpore s názorom Ústavného súdu zaujať opačné stanovisko. Sú účelové a vytrhnuté z kontextu rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky tvrdenia žalovaného o tom,

že samotný ústavný súd pripúšťa aj iné interpretačné alternatívy pojmu škoda v ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z. a že názor ústavného súdu nemusí byť správny, pretože právny názor ústavného súdu je v rozhodnutiach z vyššie citovaných konaní vyjadrený jasne. Ústavný súd jednoznačne vyjadril názor, že považuje za správne, keď slovenské súdy prijali záver o možnosti extenzívneho výkladu pojmu „škoda“ použitého v zákone č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení. Súdny dvor EÚ v rozsudku vo veci Haasová C-22/12 uvádza, že hoci nepodáva výklad vnútroštátnych predpisov, české (a tým vzhľadom na obsahovú totožnosť aj slovenské) vnútroštátne právo zodpovednosti za škodu sa vzťahuje aj na náhradu nemajetkovej ujmy, a to s ohľadom na skutočnosť, že zodpovednosť za nemajetkovú ujmu vznikla na základe dopravnej nehody a má občianskoprávnú povahu. Sú irelevantné a len účelové poukazy žalovaného na staršie rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach (rozsudok Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom a rozsudok Krajského súdu v Prešove), keď je zrejmé, že existuje opačná konštantná judikatúra Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorá má väčšiu váhu. V nadväznosti na vyššie uvedené podľa názoru žalobcu neobstojí ani argument žalovaného o tom, že legislatívny odkaz č. 8 k § 5 ods. 1 písm. d) zákona č. 381/2001 Z.z. nepredpokladá, že by poisťovateľ mal za poisteného hradiť poškodenému aj nárok podľa ust. § 13 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka. Uvedený legislatívny odkaz je možné vykladať len v kontexte právnych záverov vyslovených Ústavným súdom, na základe čoho má žalobca za to, že tento legislatívny odkaz neobsahuje taxatívny výpočet nárokov, ktoré spadajú pod krytie povinným zmluvným poistením. V konečnom dôsledku však plnil nárok na základe právoplatného súdneho rozhodnutia, teda ani nie je dôvod sa zaoberať legislatívnym odkazom č. 8. Poznámky pod čiarou k príslušným odkazom v právnych predpisoch ani nie sú súčasťou právneho predpisu a majú len informatívnu hodnotu. Ich úlohou je zlepšenie prehľadnosti a orientácie v právnom predpise z hľadiska komplexnosti právnych vzťahov. Poznámky pod čiarou preto nemajú normatívnu povahu. V súčasnej legislatívnej praxi je pomerne časté, že tieto legislatívne odkazy sú neaktuálne, nepresné, obsolentné, a preto samotný legislatívny odkaz určite nemôže postačovať na to, aby bolo možné konštatovať, že daný nárok nie je krytý povinným zmluvným poistením. Vzhľadom na uvedené, vo veci v žiadnom prípade nie sú splnené podmienky na to, aby žalovaný pristúpil k odmietnutiu poistného plneniu na základe ust. § 5 zákona č. 381/2001 Z.z. Čo sa týka omeškania žalovaného k tomu uvádza, že splatnosť nároku na náhradu škody sa posudzuje podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka len v prípade, ak čas plnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí. Povinnosť žalovaného poskytnúť za žalobcu náhradu nemajetkovej ujmy na základe rozhodnutia Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9C/7/2013 zo dňa 16.12.2015 v spojení rozsudkom Krajského súdu vyplýva z ust. § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. Potvrdzujúci rozsudok Krajského súdu bol žalobcovi doručený dňa 12.1.2017, a teda predpokladá, že sa vykonateľným stal po uplynutí troch dní od tohto doručenia, s tým, že sa pre počítanie lehôt uplatní ust. § 121 zákona č. 160/2015 Z.z. Posledný deň stanovenej trojdňovej lehoty na plnenie v tomto prípade pripadol na nedeľu 15.1.2017, teda posledným dňom sa stal najbližší pracovný deň pondelok 16.1.2017, kedy žalovaný svoju povinnosť nesplnil, a tak sa dňom 17.1.2017 dostal do omeškania. Zhodou okolností je tento deň aj dňom, kedy vznikla žalobcovi škoda, t.j. kedy zaplatil pohľadávku N. na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku. Aj ak by sa mal na posúdenie vzniku omeškania uplatniť postup ako uvádza žalovaný v bode 37. svojho vyjadrenia, teda do omeškania by sa mohol žalovaný dostať až od výzvy žalobcu, poukazuje na to, že výzvu na plnenie zaslal žalovanému prvýkrát emailovou správou zo dňa 13.1.2017, ktorú pripojil aj k žalobe. Žalovaný sa súdneho sporu o priznanie náhrady nemajetkovej ujmy N. na Okresnom súde Rožňava pod č.k. 9C/7/2013 zúčastnil ako vedľajší účastník a intervenient, rozhodnutia vo veci mu teda boli doručené. V tejto súvislosti ešte dodal, že ako žalovaný v konaní 9C/7/2013 nemal možnosť ovplyvniť okruh pasívne legitimovaných subjektov v konaní, keďže toto bolo výlučne v moci žalobcu (N.), hoci zákon č. 381/2001 Z.z. priznáva poškodeným priamy nárok na náhradu škody voči poisťovateľovi, v danom konaní si N. uplatnila nárok len voči poistenému.

5. Žalovaný v duplike zo dňa 4.8.2017 zotrval na svojej právnej argumentácii. Opakovane poukázal na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky sa podrobne venoval odôvodneniu názoru, že nemajetková ujma nie je predmetom poistného krytia z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa § 4 ods. 2 písm. a) 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov aj v inom, neskoršom rozhodnutí, a to v rozhodnutí sp.zn. 3Cdo 301/2012. Uviedol, že judikatúra najvyššieho súdu, teda i po vydaní rozsudku ECD vo veci C-22/12, zotrváva na svojom pôvodnom stanovisku o tom, že náhrada nemajetkovej ujmy nie je predmetom poistného krytia poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Poukázal na skutočnosť, že Najvyšší súd Slovenskej republiky opätovne túto líniu potvrdil

rozhodnutím vo veci sp.zn. 8Cdo 219/2016, v ktorom už výslovne uvádza, že právny názor zastávaný žalobcom je nesprávny, a že sa jedná o odklon od ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaný vo vyjadrení poukázal aj na čl. 2 ods. 2 Základných zásad Civilného sporového poriadku.

6. Žalovaný na pojednávaní súdu dňa 29.10.2019 vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu, nakoľko má za to, že žalobca o škode vedel ihneď po vzniku poistnej udalosti, a v priebehu konania vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp.zn. 9C/7/2013 o náhradu nemajetkovej ujmy musel mať vedomosť kto je za škodu zodpovedný.

Žalobca v súvislosti s uplatnenou námietkou premlčania nároku vznesenou žalovaným v priebehu konania poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaný pod sp.zn. 6Cdo/185/2011 zo dňa 14.3.2012.

7. Súd vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými stranami sporu, pripojením spisov Okresného súdu Rožňava sp. zn. 9C/7/2013 a Okresného súdu Prešov sp.zn.2T/1 5/2011, z ktorých zistil nasledovný skutkový stav:

8. Z pripojeného trestného spisu Okresného súdu Prešov vedenom na okresnom súde pod sp.zn. 2T/15/11 súd zistil, že žalobca bol Trestným rozkazom Okresného súdu Prešov vydaným pod č.k. 2T/15/11 - 199 zo dňa 20.5.2011 uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa ust. § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ust. § 138 písm. h) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na tom skutkovom základe, že dňa 21.9.2010 v čase o 18.50 hod. v meste Košice na križovatke ulíc Palackého - Jantárová - Protifašistických bojovníkov - Námestie osloboditeľov spolu so spoluobvineným J., spôsobili zrážku osobných motorových vozidiel továrskej značky Y., evidenčné číslo U. - XXXGY, ktoré viedol po ul. Jantárovej, v ľavom jazdnom pruhu, v smere jazdy na ul. Protifašistických bojovníkov a továrskej značky N. evidenčného čísla U., ktoré po Námestí osloboditeľov, v ľavom jazdnom pruhu pre priamy smer jazdy na ul. Palackého viedol vodič J. a to tak, že obaja vošli do križovatky z uvedených smerov jazdy na červené svetlo svetelného signalizačného zariadenia križovatky, v križovatke došlo k ich zrážke, v dôsledku neprimeranej rýchlosti vozidla Y. vozidlo N. odhodilo na deliaci ostrovček, do priestoru pre chodcov (medzi priechodmi), ul. Palackého, kde narazilo do tam stojacej chodkyne G. a jej maloletého syna D., ktorý bol prepravovaný v detskom kočičku, pričom G. utrpela smrteľné poranenia, a to pomliaždenie mozgu pri trieštivých zlomeninách kostí lebečnej klenby a spodiny, následkom ktorých toho istého dňa zomrela. Uvedeného skutku sa žalobca dopustil z nebanlivosti, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch rokov nepodmienečne a uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá všetkých druhov na dobu päť rokov. Žalobca voči trestnému rozkazu nepodal odpor a trestný rozkaz tak nadobudol právoplatnosť dňa 18.6.2011.

9. Z pripojeného spisu Okresného súdu Rožňava vedeného pod sp.zn. 9C/7/2013 vyplýva, že matka obete dopravnej nehody N. si žalobou doručenou prvoinštančným súdu dňa 20.9.2012 uplatnila nárok na zaplatenie nemajetkovej ujmy vo výške 60.000,- Eur, ktorá jej vznikla zásahom do jej osobnostných práv spôsobenom úmrtím jej dcéry.

Z obsahu spisu je zrejmé, že žalovaný vstúpil do konania ako vedľajší účastník na základe podnetu žalovaného v 2. rade (žalobcu), jeho vstup do konania nebol namietaný, a preto súd o prípustnosti vedľajšieho účasti na strane žalovaného v 2. rade nerozhodoval a konal s týmto vedľajším účastníkom. Vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 9.5.2013 k podaniu žalovaného v 2. rade, ktorý dal podnet na jeho vstup do konania uviedol, že ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2011 Z.z. nezahŕňa aj úpravu zodpovednosti za nemajetkovú ujmu, preto v zmysle platnej legislatívy nie je povinný vyplatiť žalobkyňu uplatnený nárok voči žalovaným, ani v prípade jej úspechu v súdnom konaní. Napriek tomu má záujem vstúpiť do konania ako vedľajší účastník na strane žalovaného v 2. rade (žalobcu), keďže nie je možné vylúčiť, že do doby rozhodnutia súdu dôjde k zmene legislatívy vo vzťahu k rozsahu nárokov hradených poisťovňou za škodcu.

Okresný súd Rožňava rozsudkom zo dňa 16.12.2015 zaviazal žalobcu (v spore 9C/7/2013 žalovaného v 2. rade) k povinnosti zaplatiť žalobkyňu sumu 15.000,- Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (výrok I. rozsudku). Rozsudok vo vyhovujúcom výroku, v časti prevyšujúcom sumu 6.000,- Eur, napadol včas podaným odvolaním žalobca (v spore 9C/7/2013 žalovaný v 2. rade), pričom súd druhej inštancie rozsudok vo výroku, ktorým bol zaviazaný zaplatiť žalobkyňu sumu 9.000,- Eur potvrdil ako vecne správny svojím rozsudkom vydaným dňa 29.11.2016 pod sp.zn. 2Co/351/2016.

Rozsudok súdu prvej inštancie v nenapadnutej časti odvolaním, ktorou bol žalobca zaviazaný na zaplatenie sumy 6.000,- Eur žalobkyni do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, nadobudol tak právoplatnosť dňa 23.2.2016 a v časti zaplatenia sumy 9.000,- Eur nadobudol rozsudok právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach dňa 13.1.2017.

10. Z poštového poukazu nachádzajúcim sa na čl. 27 spisu je zrejmé, že žalobca dňa 17.1.2017 uhradil na základe právoplatného a vykonateľného rozsudku Okresného súdu Rožňava zo dňa 16.12.2015 vydaného pod sp.zn. 9C/7/2013, v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.11.2016 vydaného pod sp.zn. 2Co/351/2016, žalobkyni N. U. sumu 15.000,- Eur.

11. Žalobca emailovou výzvou zo dňa 13.1.2017 vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 15.000,- Eur žalobkyni N. nakoľko mal za to, že súdom priznaný nárok žalobkyne považuje za nárok krytý povinným zmluvným poistením (čl. 28 spisu.)

12. Predžalobnou výzvou zo dňa 30.1.2017 opätovne žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 15.000,- Eur na jeho účet najneskôr v lehote 5 dní. Zároveň upozornil žalovaného, že v prípade neuhradenia jeho pohľadávky, sa jej zaplatenia bude domáhať súdnou cestou (čl. 29 spisu.) Listom zo dňa 9.2.2017 žalovaný oznámil žalobcovi, že nepovažuje nárok na nemajetkovú ujmu za krytý povinným zmluvným poistením za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, preto k úhrade nepristúpi (čl.30 spisu.)

13. Zo žalobcom predloženej poisťovnej zmluvy nachádzajúcej sa na čl. 22 spisu bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že motorové vozidlo továrenskej značky Y., EČV: U., ktoré patrilo do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcu a jeho manželky, bolo povinne zmluvne poistené za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného na základe poisťovnej zmluvy č. 70601825414 zo dňa 1.2.2010.

14. Súd posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, vykonal všetky dôkazy predložené stranami sporu, z týchto vychádzal a následne vec právne vyhodnotil. V konaní nebola sporná otázka existencie poisťovného zmluvného vzťahu medzi žalobcom a žalovaným, a táto bola v spore preukázaná poisťovnou zmluvou č. 70601825414 zo dňa 1.2.2010 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla továrenskej značky Y., EČV: U. a ani nebola sporná existencia právoplatného rozhodnutia súdu, na základe ktorého bol žalovaný zviazaný pozostalej po obeti dopravnej nehody zaplatiť sumu 15.000,- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy. V konaní zostala spornou žalovaným namietaná absencia pasívnej vecnej legitímácie a otázka premlčania nároku žalobcu.

15. Podľa ust. § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy.

16. Podľa ust. § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dalo primerané zadostučinenie.

17. Podľa ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadostučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

18. Podľa ust. § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

19. Podľa ust. § 4 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v platnom znení poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poisťovnej zmluve.

20. Podľa ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z. poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody na zdraví a nákladov pri usmrtení.

21. Podľa ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať.

22. Súd prvej inštancie po oboznámení sa s obsahom spisu, ako aj vyčerpávajúcou argumentáciou žalovaného, t.j. jeho námietok týkajúcich sa nedostatku jeho pasívnej vecnej legitímácie, má za to, že táto námietka nie je vôbec dôvodná.

23. V predmetnom spore žalovaný zotrval na svojom stanovisku, že povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla podľa zákona č. 381/2001 Z.z. sa nevzťahuje na nemajetkovú ujmu spôsobenú zásahom do práva na ochranu osobnosti pozostalých po obeti dopravnej nehody. Poukázal na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu, ako aj rozhodnutia súdov prvej a druhej inštancie, Písomné vyjadrenie Slovenskej republiky adresované Súdneho dvoru vo veci C-22/12, ktoré vyslovilo názor, že rozsah poistného krytia nezahŕňa náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú utrpeli pozatáli po obeti dopravnej nehody v dôsledku zásahu do ich osobnostných práv, poukázal tiež na odlišné stanovisko JUDr. Milana Ľalíka v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. ÚS 206/2015.

24. Podľa Čl. 2 ods. 1, ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

25. Za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu treba považovať predovšetkým rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, vydávanej Najvyšším súdom Slovenskej republiky od 1.1.1993 s pôvodným názvom Zbierka rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky (pokiaľ neboli v neskoršom období judikátorne prekonané), ako i rozhodnutia najvyššieho súdu, v ktorých bol opakovane potvrdený určitý právny názor, alebo výnimočne aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ neskôr vydané rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v tomto rozhodnutí nespochybnili, prípadne ich akceptovali a vecne na nenadviazali. Vzhľadom na účel právnej úpravy dovolania, ktorým je v prípade dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci predovšetkým riešenie doteraz neriešených otázok zásadného právneho významu, treba do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu zahrnúť aj rozhodnutia publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávanej Najvyšším súdom ČSFR, Najvyšším súdom ČR a Najvyšším súdom SR v dobe do 31. 12. 1992, ako aj rozhodnutia uverejnené v Zborníkoch stanovísk, správ o rozhodovaní súdov a súdnych rozhodnutí Najvyšších súdov ČSSR, ČSR a SSR vydaných ŠEVT Praha v rokoch 1974 (č. I, 1965 - 1967), 1980 (č. II, 1964 -1969) a 1986 (č. IV, 1970 - 1983), pokiaľ sú stále použiteľné (najmä z hľadiska ich súladu s hodnotami demokratického právneho štátu) a neboli prekonané neskoršou judikatúrou. Napokon vzhľadom na Čl.2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku je potrebné za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať aj rozhodovaciu prax ďalších najvyšších súdnych autorít, a to Ústavného súdu Slovenskej republiky, Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie (pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. januára 2018 sp. zn. 6 Cdo 29/2017.)

26. K problematike rozdielnosti rozhodovania dovolacieho súdu a zásadu právnej istoty v rámci ktorej má každý právo očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, na ktoré poukázal žalovaný vo svojich vyjadreniach, súd prvej inštancie uvádza, že právny poriadok Slovenskej republiky už v čase vydania rozhodnutí najvyššieho súdu, predvídal možnosť existencie rozdielných právnych názorov súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach, zároveň však upravoval procedúru, prostriedky a nástroje zabezpečujúce koherentnosť judikatúry (k tomu vid' napríklad ust. § 22 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov). Tento mechanizmus [ktorý je v súčasnosti doplnený

inštitútom veľkého senátu (ust. § 48 ods. 1 Civilného sporového poriadku], spočíval najmä v zverejňovaní súdnych rozhodnutí zásadného významu najvyšším súdom, v prijímaní stanovísk k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov plénom najvyššieho súdu alebo príslušným kolégiom najvyššieho súdu.

27. Treba prisvedčiť žalovanému, že rozhodovacia prax dovolacieho súdu bola v istom časovom rozmedzí rozdielna. Je pravdou že, v uznesení sp.zn. 4 Cdo 168/2009, na ktoré poukazuje žalovaný vo svojom podaní zo dňa 8.6.2017 (bod 9 podania) najvyšší súd dospel k záveru, že povinnosť poisťovne na plnenie z povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa nevzťahuje na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Aj rozhodnutie sp.zn. 3 Cdo 301/2012, na ktoré poukazuje žalovaný v duplike zo dňa 7.8.2017 (bod 3 stanoviska) založil najvyšší súd na závere o nedostatku pasívnej legitímácie poisťovne v zmysle ust. § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z.

28. Súd prvej inštanície k procesnej obrane žalovaného uvádza, že sú mu známe argumenty uvádzané vo vyššie uvedených rozhodnutiach dovolacieho súdu o neexistencii pasívnej legitímácie v konaniach o náhradu nemajetkovej ujmy, avšak pri posúdení právnej otázky pasívnej legitímácie žalovaného nemožno v žiadnom prípade opomenúť rozsudok Súdneho dvora Európskej Únie C-22/12 vo veci Haasová z 24. októbra 2013, v ktorom Súdny dvor vyslovil záver, že príslušné ustanovenia smerníc (Rady 72/166/EHS z 24. apríla 1972, Rady 84/5/EHS z 30. decembra 1983 zmenenej a doplnenej smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES z 11. mája 2005 a Rady 90/232/EHS zo 14. mája 1990) o aproximácii právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel sa majú vykladať v tom zmysle, že povinné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla má pokrývať aj náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravnej nehode, ak jej náhradu na základe zodpovednosti poisteného za ujmu (hmotnú i nehmotnú) upravuje vnútroštátne právo uplatniteľné v spore vo veci samej.

29. Na tomto mieste je potrebné zdôrazniť, že na závery uvedené v tomto rozsudku Súdneho dvora nadviazal práve najvyšší súd, ktorý na zasadnutí občianskoprávneho kolégia dovolacieho súdu, ktoré sa konalo 9. októbra 2018, bol schválený na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2017 sp.zn. 6 MCdo 1/2016, ktorý bol publikovaný v Zbierke č. 8/2018 pod č. R 61/2018 s nasledovnou právnou vetou: „Škodou pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení je aj nemajetková ujma spočívajúca v zásahu do osobnostných práv pozostalých obete dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. V spore o náhradu takejto ujmy je poisťovňa pasívne legitímovaná “.

V uvedenom rozhodnutí dovolací súd vysvetlil, že pri výklade pojmu škoda pre účely zákona č. 381/2001 Z.z. treba vychádzať z chápania tohto pojmu v komunitárnom práve, pretože zákon, o ktorom je reč, bol výsledkom transpozície smerníc Európskej únie, ktoré boli nahradené toho času platnou smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES zo 16. septembra 2009 o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti. Táto smernica síce nedefinuje pojem škoda, ale z jej textu je zrejmé, že pod týmto pojmom rozumie osobnú ujmu a škodu na majetku, resp. používa slovné spojenie utrpenie „ujmy alebo škody“, či používa pojmy „akákoľvek ujma alebo škoda“ alebo „akákoľvek škoda“, z čoho je zrejmé, že komunitárne právo chápe škodu ako majetkovú a aj nemajetkovú ujmu, resp. za ujmu považuje škodu majetkovú aj nemajetkovú.

Najvyšší súd v tomto rozsudku vychádza z eurokonformného výkladu pojmu škoda na zdraví, upraveného v ustanovení § 4 ods. 2 písm. a/ zákona č. 381/2001 Z.z., ktorý je súladný s názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, prezentovaným v jeho uznesení sp. zn. I. ÚS 474/2016 zo 17. augusta 2016, kde ústavný súd uviedol, že „hoci Súdny dvor Európskej únie viackrát zdôraznil, že nie je oprávnený vykladať ustanovenia vnútroštátneho práva, je zjavné, že ako vnútroštátne právo Českej republiky, tak aj vnútroštátne právo Slovenskej republiky prostredníctvom konkrétnych ustanovení Občianskeho zákonníka umožňuje blízkym osobám obetí usmrtených pri dopravných nehodách priznať náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá má byť krytá z povinného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. V Slovenskej republike povinné zmluvné poistenie

zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel upravuje zákon č. 381/2001 Z.z., podľa ktorého má aj sťažovateľka (poisťovňa) ako poisťiteľ oprávnenie vykonávať poistenie zodpovednosti na území Slovenskej republiky." V nadväznosti na uvedené dospel s prihladnutím na samotný účel povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel zohľadňujúc skutočnosť, že neoprávnený zásah do osobnosti fyzickej osoby bol vyvolaný prevádzkou motorového vozidla, v súvislosti s ktorou vzniknutá zodpovednosť za spôsobené škody k záveru, že aj nemajetková ujma za zásah do osobnostných práv pozostalých, je predmetom povinného zmluvného poistenia v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z., a že v spore o náhradu takejto ujmy je daná pasívna legitímácia poisťovne vykonávajúcej povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škody spôsobené prevádzkou motorových vozidiel. Na označené rozhodnutia Súdneho dvora, ústavného súdu ako aj najvyššieho súdu nadviazali ďalšie rozhodnutia najvyššieho súdu, a to sp. zn. 2 Cdo 33/2017, 2 Cdo 41/2018, 6 Cdo 143/2017, 6 Cdo 206/2017, 6 Cdo 80/2018, 8 Cdo 6/2018 a 8 Cdo 177/2018. Z uvedeného je zrejmé, že právny názor v otázke pasívnej legitímácie poisťovne uvedený v rozhodnutiach najvyššieho súdu z 31. marca 2016 sp. zn. 3 Cdo 301/2012, z 20. apríla 2011 sp. zn. 4 Cdo 168/2009 a z 15. mája 2017 sp. zn. 8 Cdo 219/2016, na ktoré odkazuje žalovaný bol jeho neskoršou judikatúrou prekonaný.

30. V otázke vecnej pasívnej legitímácie poisťovne v spore o náhradu nemajetkovej ujmy uplatnenej pozostalými obeť dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla treba preto za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu považovať vyššie uvedený právny názor prijatý neskoršou judikatúrou najvyššieho súdu. Vychádza sa z prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný názor. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného retroaktívneho pôsobenia právnych noriem.

31. K argumentácii žalovaného, že smernice nemôžu ukladať povinnosti jednotlivcom, ale len členským štátom, súd uvádza, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora sa musia vnútroštátne ustanovenia v konaní vo veci samej vykladať v čo najväčšej miere a uplatňovať v súlade so smernicami. Vnútroštátne súdy musia vnútroštátne právo v najväčšej možnej miere vykladať v zmysle znenia a účelu smernice, aby bol dosiahnutý výsledok, ku ktorému táto smernica smeruje (rozsudok SD z 25. apríla 2013, C -81/12, Asociatia ACCEPT proti Consiliul national pentru Combaterea Discriminarii, ods. 71.)

32. Na základe uvedených skutočností je potrebné uzavrieť, že ust. § 4 ods. 2 písm. a) zákona č. 381/2001 Z.z. treba vyložiť tak, že poistenie zodpovednosti kryje aj nároky pozostalých na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka a poškodení môžu tieto nároky v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. uplatniť priamo proti poisťovateľovi, ako aj ostatné nároky na náhradu škody.

33. V danom prípade si matka obeť dopravnej nehody N. žalobou podanou na Okresný súd Rožňava uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v zmysle ust. § 11 až § 13 Občianskeho zákonníka, v ktorom na strane žalovaného v 2. rade, t.j. žalobcu v tomto konaní, vystupoval ako vedľajší účastník/intervenient - žalovaný. Treba prisvedčiť žalobcovi, že ako žalovaný v 2. rade v predmetnom spore nemal možnosť ovplyvniť okruh pasívne legitimovaných subjektov, keďže pánom sporu „dominus litis“ bola žalobkyňa N., ktorá si nárok uplatnila len voči poistenému. V súlade s ust. § 228 Civilného sporového poriadku výrok právoplatného rozsudku zaviazal na plnenie iba žalobcu ako poisteného. Žalovaný napriek výzvam žalobcu odmietol plniť na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia Okresného súdu Rožňava zo dňa 16.12.2015 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 29.11.2016, aj keď v súlade s ust. § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z.z mal žalobca ako poistený právo, aby žalovaný ako poisťovateľ za neho nahradil poškodenej uplatnený a súdom priznaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v súlade s ust. § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorú poškodená mohla v zmysle ust. § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. uplatniť priamo proti poisťovateľovi, čo však neurobila. V súlade už s uvedeným neobstojí ani obrana žalovaného o jeho práve odmietnuť plnenie v súlade s ust. § 5 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z., nakoľko žalobca neplnil nad rámec právoplatného rozhodnutia súdu o náhrade škody, ale plnil na základe právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia.

34. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie nestotožnil ani s názorom žalovaného o premlčaní nároku žalobcu. V preskúvanom prípade totiž povinnosť žalobcu zaplatiť matke obete dopravnej nehody náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vznikla až na základe právoplatného rozhodnutia súdu.

35. Samotný zákon č. 381/2001 Z.z. v súvislosti s premlčaním rieši výlučne problematiku priameho nároku poškodeného na náhradu škody voči poisťovateľovi. Z tohto dôvodu sa v danom prípade bude v zmysle ust. § 1 ods. 2 citovaného zákona o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov aplikovať Občiansky zákonník a ním stanovená všeobecná trojročná premlčacia doba (ust. § 101 Občianskeho zákonníka.) Rozsudok súdu prvej inštancie v nenapadnutej časti odvolaním, ktorou bol žalobca zaviazaný na zaplatenie sumy 6.000,- Eur poškodenej N. do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku, nadobudol právoplatnosť dňa 23.2.2016 a v časti zaplatenia sumy 9.000,- Eur nadobudol rozsudok právoplatnosť v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach dňa 13.1.2017. Žaloba žalobcu bola podaná na súde dňa 4.4.2017, a preto nárok žalobcu nepovažuje súd za premlčaný.

36. Podľa ust. § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka príslušenstvom pohľadávky sú úroky, úroky z omeškania, poplatok z omeškania a náklady spojené s jej uplatnením.

37. Podľa ust. § 563 Občianskeho zákonníka ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal.

38. Podľa ust. § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka prvá veta dlžník, ktorý svoj dlh riadne a včas nesplní, je v omeškani. Podľa ust. § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka ak ide o omeškание s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

39. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení účinnom od 1.2.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

40. Ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka predpokladá situáciu, kedy čas splnenia dlhu nie je daný vôbec, teda nevyplýva z dohody účastníkov, z právneho predpisu a nie je určený ani súdnym rozhodnutím. Zákon nepredpisuje žiadnu formu takejto výzvy, avšak z hľadiska právnej istoty je vhodné zachovanie písomnej formy.

41. Žalobca žalovanému zaslal dňa 13.1.2017 výzvu na plnenie jeho záväzku. Žalovaný svoj záväzok nesplnil, teda dňom 14.1.2017 sa dostal do omeškania s jeho splnením, a tak mu vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi aj úroky z omeškania. Pri rozhodovaní o uplatnenom úroku z omeškania sa tak súd riadil právnou úpravou úrokov z omeškania obsiahnutou v ust. § 517 od. 2 Občianskeho zákonníka a v ust. § 3 ods. 1 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z.. Výšku úrokov z omeškania súd určil v súlade s ust. § 3 Nariadenia vlády Slovenskej republiky č.87/1995 Z.z.. Základná úroková sadzba ECB platná k prvému dňu omeškania so splnením dlhu bola vo výške 0,00 % ročne; po zvýšení o 5 percentuálnych bodov jej výška predstavuje 5 % ročne, a preto v prevyšujúcej časti uplatnených úrokov z omeškania žalobu v časti príslušenstva zamietol

42. Podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

43. Podľa ust. § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

44. Podľa ust. § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

45. Podľa ust. § 251 Civilného sporového poriadku trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

46. Podľa ust. § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

47. Podľa ust. § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

48. Podľa ust. § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta.

49. Ustanovenia § 255 až § 261 Civilného sporového poriadku účinného odo dňa 1.7.2016 upravujú predpoklady, za splnenia ktorých majú strany sporu (alebo tretie osoby) právo na náhradu trov konania, ktoré vynaložili.

50. Zmyslom a účelom náhrady trov konania je poskytnúť úspešnej strane sporu, ktorej to priznáva zákon, náhradu týchto trov konania, ktoré vo vecnej a časovej súvislosti so sporom musela alebo bude musieť nepochybne zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu neexistoval spor pred všeobecným súdom.

51. Rozhodovanie o trovách konania je integrálnou súčasťou súdneho konania ako celku a je samo o sebe spôsobilé zasiahnuť do práva strany podľa Čl. 6 od. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, ako to dôvodil aj Európsky súd pre ľudské práva v rozhodnutí zo dňa 6.2.1954 vo veci Beer proti Rakúsku, resp. v rozhodnutí zo dňa 7.10.2004 vo veci Bauman proti Rakúsku (č. 30428/96, resp. 76809/01).

52. Zásada úspechu v spore sa premieta v ust. § 255 Civilného sporového poriadku. Zásada úspechu v spore (zásada zodpovednosti za výsledok sporu) sa uplatní tak, že neúspešná strana sporu je povinná nahradiť v spore úspešnej strane trovy konania, ktoré jej vznikli v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

53. Vzhľadom k uvedenému súd o náhrade trov konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorých bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na tunajší súd v troch písomných vyhotoveniach.

Podľa ust. § 359 Civilného sporového poriadku odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa ust. § 363 Civilného sporového poriadku sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania (ust. § 127 ods. 1 a ods. 2 Civilného sporového poriadku) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ust. § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ust. § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ust. § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa ust. § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak žalovaný nespĺní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti.)